

povestea băiatului care transformă în ciocolată tot ce atinge

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
de Laura Poantă

Ilustrații de
Marius Mihail Ghiță

Editura Paralela 45

*Pentru Sheila, Ellen,
Charlotte și Desmond*

EDITURA PARALELA 45

În cea mai mare parte a timpului, John Midas¹ era un băiețel foarte cuminte. Din când în când, bineînțeles, mai nesocotea câte o regulă, cum ar fi regula de a nu pretinde că

¹ *Midas* e numele unui rege frigian vestit fiindcă, potrivit mitologiei antice grecești, tot ce atingea se prefăcea în aur; poate numele n-a fost ales întâmplător. (N. tr.)

e tigru când sora lui, Mary, trebuia dusă la culcare. Totuși, în general vorbind, se purta foarte bine.

Ar fi trebuit să se poarte mai bine.

Locuia într-o casă confortabilă înconjurată de un tăpșan verde și copaci care aruncau umbre lungi, numai buni pentru cățărat. Mama lui era pe cât de blândă, pe atât de practică. Tatăl lui, când nu era nevoit să se grăbească în oraș, petrecea ore întregi povestindu-i lui John lucruri interesante despre baseball, găngăanii, cuiburi de păsări, bărci, briganzi¹ și fluturi.

John mergea la școală și îi plăcea. Cu profesoara lui, Miss Plimsole, era ușor să te înțelegi atâta vreme cât îți făceai temele cu grijă. Primise o trompetă nouă, strălucitoare, aurie, și lecții de muzică drept cadou de începutul școlii. Doamna Quaver², profesoara de muzică, a fost repede de acord să-l lase să cânte mici fragmente, câteva note o dată, împreună cu orchestra școlii.

¹ *Brigand* – tâlhar la drumul mare. (N. tr.)

² *Quaver* înseamnă valoare de optime a unei note muzicale. (N. tr.)

În fine, mai era Susan Buttercup¹, care era în clasa lui. Susan avea bucle moi blonde, obraji rotunzi rozalii, ochi albaștri și una dintre cele mai bune colecții de bile de sticlă din împrejurimi.

John ar fi trebuit să se poarte extrem de bine. Dar nu așa stăteau lucrurile.

Avea un obicei prost: era de nesăturat când venea vorba de dulciuri. Bomboane (drajeuri colorate), vată de zahăr, toate soiurile de lemn dulce, caramele de modă veche, portocale zaharisite sau felii de lămâie, batoane de popcorn zaharisit, alune caramelizate², jeleuri, marțipan, pastile din coacăze negre pentru dureri în gât, nuga, *marrons glâcés*³, bomboane acrișoare, gumă de mestecat, acadele, bezele și, mai presus de toate, ciocolată – pe toate le devora.

În timp ce alți băieței și fetițe își cheltuiau banii pe modele de avioane, reviste, coarde de sărit și șopârlite ca animale de companie,

¹ *Buttercup* – piciorul cocoșului (botanică); dar și, luând cuvintele separat, „ceșcuță de unt“. (N. tr.)

² În original, *crackerjack*, care este și numele unei firme americane specializate în popcorn și alune caramelizate. (N. tr.)

³ În franceză în original – castane confiate. (N. tr.)

John studia rafturile de dulciuri. Toți banii lui se duceau pe dulciuri, și toate aceste dulciuri erau doar pentru el însuși. Nu le împărțea niciodată cu nimeni. John Midas era înnebunit după dulciuri.

Într-o duminică în timpul prânzului, doamna Midas a observat câteva pete micuțe roșii pe vârful nasului lui John.

— Uite, îi spuse ea domnului Midas, John are pete.

Domnul Midas se aplecă să le privească. Clătină cu gravitate capul și plescăi din limbă. John încercă și el să se uite. Dar e foarte greu să-ți privești vârful nasului fără o oglindă, doar dacă nu cumva ești vreun elefant cu nas lung pe care să-l poți îndoi. Când John încercă să-și privească vârful nasului, mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt, apoi cu amândoi deodată, tot ce reuși să vadă fu o ceață rozalie. În plus, tentativa de a se uita la ceva atât de aproape făcu să-l doară ochii.

— Nu văd nicio pată, mamă, spuse John.

— Ei bine, eu văd, spuse domnul Midas. Doar pentru că tu nu vezi un lucru nu înseamnă întotdeauna că el nu există. Încearcă să-ți simți vârful nasului cu degetele.

Îi spuse lui John să se așeze și să se relaxeze. Apoi luă un ciocănel cu cap de gumă și îl lovi ușor pe John peste genunchiul drept, chiar sub încheietură. Piciorul lui John schiță o mișcare slabă. John chicoti.

— Nu e nimic de râs, spuse domnul Midas.

— Nu, John, îl muștră doctorul. Un băiețel sănătos care nu mănâncă prea multe dulciuri ar mișca piciorul mai tare de atât.

— Îmi pare rău, spuse John politicoș. Dar îl pot mișca și mai tare dacă doriți.

Și dădu brusc o lovitură înaltă, care-i zbură doctorului Cranium ciocanul din mână. Acesta ateriză pe capul de gumă și ricoșă de-a lungul camerei.

— John! exclamă doamna Midas. Îmi pare foarte rău, doctore Cranium. John, spune-i doctorului că-ți pare rău că i-ai lovit ciocanul.

— Îmi pare rău că v-am lovit ciocanul, spuse John.

— Aș recomanda mai puține dulciuri, le spuse doctorul Cranium domnului și doamnei Midas. Un stomac deranjat poate să ducă la tot soiul de complicații.

Pe drumul spre casă, doamna Midas încercă să-i explice lui John ce credea ea că a vrut doctorul să spună prin complicații.

— Vezi tu, spuse ea, dacă-ți bagi în stomac prea mult dintr-un singur fel de mâncare și nu suficient din alte feluri este rău pentru întregul tău corp, pentru că diferitele părți ale